

[Torben Lund]

handicap, bevidstløshed eller andre lignende forhold ikke er i stand til at forstå informationen og dermed afgive et informeret samtykke, må vi naturligvis forlange, at informationen bliver givet til nærmeste pårørende, og at samtykket gives af nærmeste pårørende. Jeg tror, vi skal lægge betydelig vægt på, at vi i forbindelse med medicinsk forskning på den personkreds, jeg her senest har nævnt, som har svært ved selv at tage stilling eller ikke kan tage stilling til forskningsprojektet og dets omfang, må undergive forskningen særlige begrænsninger.

Endelig vil jeg gerne kommentere, at forsøgsudvalget lægger op til, at de nærmere regler for information og samtykke skal henlægges til et gennemførelsesudvalg, der så skal prøve at fastlægge disse regler. Jeg tror, vi skal holde fast i, at det bør være Folketinget, der beslutter, hvordan information og samtykke skal gives på dette vigtige område.

Hvad skal så Den Centrale Videnskabetiske Komités opgave være? Ja, det må naturligvis være at virke som ankeinstans i forhold til de regionale komiteer, når der ikke dér kan opnås enighed, men samtidig mener jeg – og det mener jeg er noget vigtigt – at Den Centrale Videnskabetiske Komité skal give retningslinjer og være koordinerende i forhold til det arbejde, der er i de regionale komiteer, således at vi får et så ensartet bedømmelsesgrundlag og bedømmelsesniveau ud over landet som overhovedet muligt.

Om forholdet til Det Ethiske Råd vil jeg sige, at jeg afgjort mener, at de to systemer bør fungere parallelt og ved siden af hinanden. Med andre ord mener vi altså ikke, at det, at vi nu lovgivningsmæssigt får opbygget et godkendelsessystem eller et komitésystem omkring de konkrete forskningsprojekter, skal have indvirkning på Det Ethiske Råds arbejde, og dermed siger jeg altså også, at vi mener, at Det Ethiske Råd fortsat skal udføre sine informerende og debatskabende og også sine lovforberedende funktioner, mens komitésystemet skal koncentrere sig om de konkrete forskningsprojekter.

For at gøre den ende færdig vil jeg gerne sige, at vi tror ikke rigtig på ministerens og i øvrigt Det Ethiske Råds idé om at lave fælles sekretariat. Jeg mener, at man skal adskille de to systemer helt og således, at man klarer, om jeg så må sige, koordinationen gennem nogle fastlagte konsultationsregler.

Endelig skal jeg også sige, at jeg mener, at vores komitésystem bør omfatte både forskningsprojekter vedrørende levendefødte personer og forskningsprojekter vedrørende afdøde og også – hvis vi overhovedet godkender forskning på de områder – til sin tid naturligvis den forskning, som vil ske omkring befrugtede æg og menneskelige kønsceller, som agtes anvendt til befrugtning, sådan at vi får hele området dækket ind under komitésystemet.

Jeg kan altså i hovedlinjerne følge ministerens redegørelse, men vi må naturligvis se på de nærmere detaljer, når lovforslagene foreligger.

Margrete Auken (SF):

Det er på en måde en lidt underlig redegørelse, vi har fået fra ministeren.

Vi vidste, der skulle ske noget, og vi har for længst modtaget oplæg fra såvel Det Ethiske Råd som fra det såkaldte forsøgsudvalg. Og optakten i ministerens redegørelse stiler da også rimelig højt med beskrivelsen af vores kulturs vigtigste rødder i det græske, det romerske og det jødisk-kristne, selv om man nok kan diskutere indholdet.

Er det f.eks. den vigtigste pointe ved den kristne skabelsestro, at verden er virkefelt for mennesket? Jeg havde nok snarere understreget respekten, beundringen, samhørigheden med skaberværket, når vi skal diskutere grænserne for, hvad vi må med hinanden. Især når det græske er blevet nævnt for erkendelsestrangen og det romerske for sin praktiske tilgang til verden. Der er også andre af de filosofiske betragtninger, jeg har studset over, men skidt nu med det!

Ministerens konklusion, at vi skal tænke os godt om, ikke sætte udviklingen i stå, men heller ikke tage fremskridtet for enhver pris, er det jo vanskeligt at indvende noget imod. Og fint er det, at hun understreger, at vi ikke skal lade os koste rundt med af udlandet. Nok skal vi tage del i den internationale debat med forslag og lydhørhed, men vi skal lade danske værdier sætte grænserne i Danmark.

Men ellers handler redegørelsen næsten kun om at være forsigtig og afventende. Spørgsmålet er bare, hvor længe vi kan blive ved med at udsætte beslutningerne. Debatten såvel om, hvad man må med befrugtede æg og fostre og befrugtning uden for kroppen, som om fosterdiagnostikken har været i gang næsten længere